

ծաղկանց վրայ դնայիլ, թոչնոց բոյնն ու ձագ-
տին նկատել, անասնկաց գլուխները գգուել,
տառապելոց սրտիւ եւ արգեամբ կարեկցիլ, եւ
մարդկային սեռին յառաջդիմութեանը նպաստել:

«Շնորհէ՛ յետոյ մեր ծնողացը հետ յիթուհը
չրթանց եւ կուրծ կրծոց իրարու հետ պատած՝
անմեկին եւ անբաժան թռչիլ ասկէ, եւ քու
կամեցած նոր բնակութիւնդ մտնալով՝ ըստ հա-
ճոյցդ մնալ:»

Խ. Պ. ՄԻՍԱԲԵԱՆ

Հսկող Կանթերը

Կը պըպըլայ Կանթեղն հըսկող գիշերուան,
Եւ կ'արիւնէ լըռութիւնը սենեակին:
Պատկերները կ'ոգեվարին պատին վրան,
Եւ ժանեակներ կուշան ակուրջ ամեն դին:

Քընփուշ շաւարն՝ ամեն գիշեր՝ զըրուրեան
Այլի վը պիս կը հըսկէ հոն տըսուզին,
Եւ կը նայի ալիքունն որ կը վընան
Անկուն՝ զամուսած ըստուրածովի ձեպունին:

Ան կը շըսէ հեծն ու հստայ հեփ սիրտին.
Եւ անկողինն վրայ կը հեւայ ցոյժ յեփին,
Դեռ այց չեղած, ետք պատշոյրը կը հիծի:

Երկար մըռայց սանցակներս հոգեկան՝
Ինք, կարեկից, շողով մ'անուշ գրգուռանի
Կ'օծէ — որպիս թէ մօրս հոգին լըլար ան:

ՎԱՀԱՆ ՄԱՆԷՋԵԱՆ



Ա Ն Ի

(Այցելուի թռուցիկ յիտղութիւններ)

Կէս գիշերից անց՝ Թիֆլիսի կայարանում:
Այլացեղ, այլախզու, այլատարազ մի երկսեռ
բազմութիւն՝ իրար հրմշտկելով, իրար կանչե-
լով զրո՞ է տալիս հազիւ կանգ առած գնացքի
վրայ, տեղ զբաւելու համար:

Մի սուր, յուսահատ ճիչ, անձկութեան
աղաղակի նման: Շողկեառքը գողգոլում է, ու
մենք թռչում ենք դէպի Ալեքսանդրապոլ:

Անցեալ տարուայ յունիսի վերջերսին ենք:
Գնացքում օդը կապարի պէս ծանր է ու ճնշող:
Մլուկներն ու լուերը միւս կողմից, մեզ հա-
լածում են դռնակների մօտ: Բայց, ինչպէս
գնացքի մէջ, նոյնպէս եւ դրսում օդն անշարժ
է: Ո՛չ մի շարժում, ո՛չ մի հնէք միջնորոտում
ի զուր ենք մեր այրուած ճակատն ու կողորդը
կարկառում դէպի գուրս, դռնակի պատուհանից
անդունդի մոայլ երախի նման բացուած դէպի
գիշերը. արեւից խանձուած հեռաւոր բացաս-
տաններն եւ դաշտերի տաք շունչն է միայն
նրա խուժում: Բայց պէտք է առաւօտ շատ
կանխի ոտքի վրայ լինիլ, բմբռնիներու հա-
մար Դիբեաի ձորակի վայրի գեղեցկութիւնը:
Ու ամենքս մի մի անկիւն ծուարում ենք:

Առաւօտեան ժամի հին, երբ լոյսը ձեռքըւում
է, պատրաստ կանգնած ենք պատուհանների եւ
դռնակների առաջ: Մեր շուրջը, աջ ու ձախ,
բարձրանում են արեւադարձային բուսականու-
թեամբ զանդաւորուած սարալանջիւր, որոնց
տակ երգելով, խաչատալով թաւալում է Դի-
բեոի գետակը: Ահա՛ Սանահնի կանանչ սարերն
ու բլուրները: Բնութեան մէջ շատ քիչ անկիւն
կայ այնքան դիւթիւ ու այնքան նկարագեղ.
որքան Գուգարաց այս հին աշխարհը: Վեր ես
նայում, սարերը իրանց գլուխը կախած դիտում
են ակնապիւշ. նրանք զարւանում են կարծես
իրանց դարաւոր լուռ ու խաղաղ կեանքի մէջ
կատարուած փոփոխութեանց վրայ: Նրանք
ո՛րքան բաներ էին տեսել. իրանց շուրջն զգա-
ցել էին մարդկանց ոգեւորուելը, ցնծալը, վհա-
տուիլն ու տխրիւր. նրանք ունեցել էին տեսիլ,
յուզման ինչպէս եւ լքման ու մոայլ անդորրու-
թեան բուպները: Բայց այդ բոլորը եղել էր ժա-
մանակաւ. Եթեանք ինչպէս լացը աղմկել էին